

kan faa saa høje Tanker om sig selv, at det tror, at det kun er dette, der udgør det hele Folk. Det ordner og styrer det hele, giver Love baade for sig selv og de andre og siger med største Selvfølelse: „Vi alene vide“!

Og saa kan det hænde, at det andet Køn, det, hvorpaa det hele hviler, det, der føder og opdrager Slægten, det, der danner Hjemmene, det, der for en stor Del er Bæreren af Moralen, siger i største Ydmyghed: „Nej, jeg er jo ikke Haand, jeg er bare Fod. Jeg hører slet ikke til Legemet“. Og saa synes Foden virkelig at den har sagt noget saa front og saa godt og saa kønt.

Og Haanden, den stærke, kraftige, barked Haand, noget haard, som den blev i Livets Strid, siger til Foden, den trætte, forslidte, ydmyge Fod, der paa sin lave Plads langt borte fra Øjnene kun ved lidt: „Ja, det er rigtigt, du er bare en Fod!“

Men hvad siger nu Paulus? Selv om Foden ogsaa siger: „Fordi jeg ikke er Haand, hører jeg ikke til Legemet“, saa ophører den dog ikke derfor at høre til Legemet. (V. 15). Og senere: „Nej, langt snarere er de Lemmer paa Legemet nødvendige, som synes at være de svageste“. (V. 22).

„Men Gud har sammenføjet Legemet saaledes, at han tillagde det ringere mere Ære; for at der ikke skal være Splid i Legemet, men for at Lemmerne skulle have samme Omsorg for hverandre; og hvad enten et Lem lider, lider alle Lemmer med det, eller et Lem bliver hædret, glæder alle Lemmerne sig med“. (V. 24.—26).

Selv om Haanden og Foden begge misforstaar deres Stilling, forandres Guds Hensigt med den derfor ikke.

„Mand og Kvinde skabte han dem“. Mand og Kvinde udgør Fællesbegrebet: „Mennesket“. De toudgør „Legemet“. De har hver sine fælles menneskelige Egenskaber og sine særlige Mands- og Kvinde-Egenskaber. De har hver sit at bringe med ind i Folkelivet, i det offentlige Liv, i Lovgivningen. Gør de ikke det, vil det ene Lem lide og naar det lider, lider det hele Legeme derunder. Vi behøver blot at lukke vore Øjne op, saa vil vi se, hvor sandt det Ord er.

Kvindestemmeretsbevægelsen i England.

Af Johanne Blauenfeldt.

(Fortsat.)

Det første Lovændringsforslag.

I Maj 1867 foreslaar Stuart Mill Ordet „Mænd“ forandret til „Personer“ i det nye Forslag til udvidet Valgret. Kun 75 stemte for, og det faldt, andet kunde man ikke vente. Snarere maa man undre sig over, at der paa et saa tidligt Tidspunkt virkelig var 75, der stemte for.

Atter udvides Valgretten, og Kvinderne er stadig udenfor. Ved den nye Lov ændres Ordet „mandlige Personer“ fra Loven af 1832 endogsaa til „Mænd“.

Nu hedder Mand paa engelsk *man*, og det betyder ogsaa Menneske. Ordene „mandlig Person“ var borte, nu stod der „*man*“ eller rettere Flertalsformen „*men*“. Kvinderne var Mennesker ligesaa vel som Mændene. I Grunden havde de uforvarende faaet Stemmeretten, og over 5000 Kvinder forlangte i Manchester at benytte den.